

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

จอมปราชญ์โดยสมบูรณ์

เริ่มหนาวแล้ว พอว่าหนาวๆ ก็คิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านเอาผ้าห่มเป็นผ้าห่มที่ท่านอยู่ทุกวันเอาไปบังสกุลให้เรา ถ้าเอาผ้าใหม่กลัวเราจะไม่รับ เพราะผ้ามันเต็มอยู่ในวัดนั้น ผ้าห่มใหม่ๆ เต็ม ท่านเอาผ้าห่มของท่านที่ห่มอยู่ทุกวันไปบังสกุลให้เรา เห็นไหมล่ะท่านบิบบังคับในตัว เรากราบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็รับผ้าห่มบังสกุลท่าน ท่านเห็นเราไม่มีผ้าห่ม ความจริงเราไม่เอา ผ้าเต็มหมด ท่านเองนะไปทำพ่อแม่ครูจารย์มั่น เอาไปวางไว้บนที่นอนเลย ท่านทำเป็นตัวอย่างทุกอย่าง พอขึ้นไป “เฮ้านั้นผ้าใคร” เพราะกุฏิมันสูงแค่นี้ เดินไปนี่ก็เห็นที่นอน วางไว้กลางที่นอน “เฮ้านี้ผ้าใคร” ขึ้นไปดู “ใครเอาผ้าห่มมาบังสกุลนะ” ท่านมีดอกไม้ธูปเทียน ท่านทำนาคิดทุกอย่าง อย่างนั้นละจอมปราชญ์ทำอะไรมีคติอยู่ในนั้นเสร็จ

เราไปเห็นแล้ว “โห นี่มันผ้าห่มพ่อแม่ครูจารย์” ก็เราพับเรตาทากอยู่ทุกวันผ้าเหล่านี้ ถ้าเอาผ้าใหม่มากแล้วเราจะไม่เอา เพราะผ้าห่มในวัดไม่อด แต่เราไม่เอา เราไม่เอาผ้าห่ม คือการตัดกิเลสเจ้าของมันชี้เกี้ยวชี้ร้าน ดัดมัน ท่านเอาผ้าห่มท่านไปบังสกุลให้เรา ตกลงเราก็ได้ห่มเพราะความเคารพ อย่างนั้นละ ท่านทำเอง เพราะท่านดูมาเป็นประจำ เราไม่มีผ้าห่ม ผ้าห่มเต็มวัดแต่เราไม่เอา เอาผ้าสามผืน จีวร ผ้าสังฆาฏิ สองผืนพับซ้อนกันแล้วก็ห่ม กับสบงเท่านั้นละ ท่านไปทำให้ แล้วก็ห่มนะเพราะความเคารพ

อย่างบิณฑบาตได้มานี้เอาไปวางไว้ข้างต้นเสา มาจัดอาหารให้ท่านเรียบร้อยเสร็จแล้วค่อยเอาบาตรเจ้าของออกมานั้น พระในวัดนี้เห็นเมื่อไร ท่านเห็นนะ เราเอาบาตรเราไปซ้อนไว้ข้างฝา เราก็มาจัดอาหารให้ท่าน คือเราบิณฑบาตได้เท่าไรเราเอาเท่านั้น เราไม่เอาอาหารที่ตามมา ท่านมาใส่บาตรจนได้นั้นละ “ขอใส่บาตรหน่อยๆ ศรัทธามาสาย” ท่านว่าศรัทธามาสาย ตาท่านแหลมคม

อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ก็ตัดเจ้าของโดยเฉพาะ เราไม่เกี่ยวกับใคร เราทำของเราเอง ใครจะทำอย่างไรๆ เราไม่สนใจ เราเอาเฉพาะเรา เราทำของเราอย่างนั้นตลอดมา ท่านก็เห็นจนได้ บาตรเราเอาไปวางไว้ข้างฝาต้นเสาแล้วมาจัดอาหารให้ท่าน เสร็จแล้วท่านก็เอาอาหารที่เราจัดให้นั่นแหละ ดีๆ นั่นละเอาไปใส่บาตรเรา “ขอใส่บาตรหน่อยๆ ศรัทธามาสาย” ท่านว่าศรัทธามาสาย ท่านว่า

เราก็ไม่ลืม ถ้าคนอื่นไม่ได้นะ คือเรามันเด็ดจริงๆ ว่าอะไรเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี้ของพ่อแม่ครูจารย์เพราะความเคารพเราก็ฉันให้ แต่คนอื่นไม่ได้นะ คือเราทำของเราอย่างนั้นเรื่อยมา ผ้าห่มก็เหมือนกัน เราไม่มีผ้าห่มท่านก็เอาผ้าห่มไปบังสุกุลให้ เป็นผ้าห่มอยู่ทุกวัน ถ้าผ้าใหม่มันก็ไม่อด เราก็ไม่เอา ท่านเลยเอาผ้าห่มท่านห่มอยู่ทุกวันไปบังสุกุลให้เรา เราก็ห่มเพราะความเคารพพ่อแม่ครูจารย์ นานๆ ท่านมาใส่ให้เราที่หนึ่ง คือพอมมาแล้วมีอะไรเราจัดของเรา เราก็วางไว้ข้างฝาแล้วมาจัดให้ท่าน เสร็จแล้วเราก็จัดของเรา ท่านก็เห็นจนได้นั้นละ อยู่ๆ ก็ปั๊บปั๊บ “ศรัทธามาสายๆ” มาขอใส่บาตรเรา เป็นอาหารที่เราจัดถวายท่านนั้นแหละใส่บาตรให้ท่าน ท่านเอาอาหารนั้นละมาใส่บาตรให้เรา

เป็นอย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์ ฉลาดมาก จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มันเป็นจอมปราชญ์สมัยปัจจุบัน เฉลียวฉลาด ตาแหลมคมมากทีเดียว เห็นหมดอะไรเห็นหมด เรามาอุดรเราจัดอาหาร ให้เขาไปเอาอาหารที่เหมาะสมๆ อย่างยิ่งให้ท่าน ใส่แข่งๆ พอไปถึงพรรณาแล้วก็ให้เขาเอาลื้อใส่ไปเต็ม ไปก็ไปเวลาค่ำๆ นะ ตอนสี่โมงยังไปไม่ได้ ท่านยังมาทำข้อวัตรปฏิบัติอยู่ ต้องไปค้ำกว่านั้น ไปก็จัดอะไรเสร็จเรียบร้อย ท่านรู้ว่าเราไปจากอุดร ไปถึงแล้วท่านก็รู้ ท่านก็จับอันนั้นละเอามาพิจารณา “ท่านได้อะไรมานะพระองค์นี้นะ”

เวลานั้นรอยล้อรอยเกวียนเรากลับหมดไม่ให้เห็นรอยล้อรอยเกวียน แต่ตาท่านแหลมคม เราก็ดูตาท่าน ท่านก็ดูนั่นดูนี่ ดูรอยล้อรอยเกวียน เราจะเอาอะไรไป อย่างนั้นนะพ่อแม่ครูจารย์มัน “นี่รอยเกวียนมาจากไหน” เราก็กลับหมดแล้ว กลับหมดเลยไม่ให้เห็น ท่านเห็นจนได้ “นี่รอยล้อรอยเกวียนมาอะไรนี่” หาเรื่องแก้มาพร้อมนะ เอาแก่นขนุนท่อนหนึ่งมา “โอ้ เมื่อวานเห็นแก่นขนุนดีๆ ก็เลยเอาแก่นขนุนมา” ท่านคงนึกในใจแก่นขนุนใหญ่นั่นละ ท่านก็ไม่ว่าอะไร เราแก้ถูกทางแล้ว ก็เราเตรียมพร้อมมาแล้ว

เป็นอย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์ ท่านฉลาดมาก เราไปไหนมาท่านจะสอดแทรกดูทุกอย่าง คือไม่มาเบาๆ นะ มาเอาของที่ถูกรัตถุถูกชั้นของท่านมา เสร็จแล้วเก็บเงียบ เณรเพ็งนั่นละเป็นคนดูแลอาหารสำหรับท่าน ทุกวันๆ ท่านเห็นจนได้นั้นละ ปิดไม่อยู่สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านฉลาดมาก

เวลาท่านจะสิ้น โอ้ สลดสังเวชเรา น้ำตาร่วงเลยนะเรา เวลาท่านจะสิ้นนี้เราสลดสังเวชน้ำตาร่วงเลยเชียว ท่านสงบเรียบนะเวลาท่านจะสิ้น ไม่มีกระดูกกระดูกอะไรเลย ดูลมหายใจท่าน ที่แรกหายใจปลา..สองสามหนแล้วสงบ ไปเลย เงียบ แล้วไม่ทราบที่ท่านสิ้นลมเมื่อไร ไม่รู้นะ ที่แรกหายใจปลาสองสามครั้งแล้วก็เงียบสงบ ดูแล้วเงียบไป

เลยนะ จ้องดูนี่ เอ้ ท่านลั่นเมื่อไร ครั้นดูนาฬิกามันลึ้มแล้วละ ดูจนกระทั่งนาฬิกา..ท่านลั่นอย่างสงบมาก เป็นคติทุกอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา นี่ละองค์หนึ่งที่ว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เป็นจอมปราชญ์โดยสมบูรณ์

เรานี่สังเกตจริงๆ อยู่กับครูบาอาจารย์ไม่ใช่อยู่เฉยๆ คอยสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างดูท่าน เวลาท่านจะลั่นก็เหมือนกัน ไม่รู้ง่าย ๆ เวลาท่านลั่น แต่มีคำหนึ่งที่ท่านพูดออกมา พูดออกมาชัดเจน ท่านพูดอย่างเปิดเผย “เวลาเราจวนจะตายนี้จะมีพระหนุมสององค์คุ้มครองตามเรา” ท่านว่าอย่างนั้น “มีพระหนุมสององค์จะคุ้มครองตามเรา” ท่านว่าอย่างนั้น บอกว่าจะคุ้มครองตามท่าน ท่านลั่นไปแล้วใครๆ ก็รู้ว่าท่านลั่น จะคุ้มครองตามเราสององค์ เราจับได้เลยเพราะท่านพูดชัดๆ “เวลาเราจะตายนี้จะมีผู้คุ้มครองตามเราสององค์” ท่านว่าอย่างนั้น เราก็จับได้เลยสององค์คือใคร

(พระที่สำเร็จธรรมตามหลวงปู่มั่นสององค์มีหลวงตา กับท่านอาจารย์เจี๊ยะ) ท่านอาจารย์เจี๊ยะก็ตีอยู่นะ นิสัยลูกแจ็กอย่างว่าตรงไปตรงมา เวลาจะเถียงพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่ เอาแก่นะ เตี้ยวท่านตีหน้าผากเอา หมอบ เถียงกับท่านที่ไรหน้าผากแตกออกมา ท่านอาจารย์เจี๊ยะนิสัยอย่างนั้น เถียงท่านไว้ๆ ท่านใส่เปรียงหน้าผากแตกออกมา คือสู้ท่านไม่ได้

ท่านอาจารย์เจี๊ยะท่านเถียงจริงๆ กับพ่อแม่ครูจารย์ท่านเถียงจริงๆ คือเถียงแบบลูกแจ็กว่าอย่างนั้นเถอะนะ เถียงอย่างตรงไปตรงมาใส่วักๆ กับท่าน ท่านใส่ที่ไรหน้าผากแตกออกมา สู้ท่านไม่ได้ แต่ท่านนิสัยตรงไปตรงมานะอาจารย์เจี๊ยะ นิสัยท่านตรงไปตรงมา พ่อแม่ครูจารย์รักมากนะ เราดูก็รู้ เถียงก็เก่งเถียงพ่อแม่ครูจารย์ เถียงก็เก่ง รักก็รักมาก ใส่กับท่านวักๆ เตี้ยวหน้าผากแตกออกมา นิสัยท่านตรงไปตรงมา เอาละที่นี้ เลิกละ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ